

VILÁGEGYETEMI VALÓSÁGSZINTEK

NEM elég, ha a felemelkedő halandó megismer valamennyit az Istenségnek a mindenségrendi valóság eredetéhez és megnyilatkozásaihoz fűződő viszonyáról; valamennyire meg kell ismernie a saját maga és a számos lételevi és élményelvi valóság szint közötti, a magvábanvaló és a tényleges valóságok közötti kapcsolatokat is. Az ember földi tájékozódását, mindenségrendi látókörét és szellemi irányultságát pallérozza a világegyetemi valóságoknak, valamint ezek kölcsönhatásainak, összhangjának és egyesülésének jobb megértése.

² A jelenlegi nagy világegyetem és a kialakuló világmindenség sokféle formájú és szakaszú valóságból áll, melyek viszont különböző működési tevékenység szinteken léteznek. E számos létező és rejtett dolgról már volt szó ezekben az írásokban, most pedig a fogalmi kezelhetőség érdekében a következő csoportosítást mutatjuk be:

³ 1. *Tökéletlen végesegek.* A nagy világegyetem felemelkedő teremtményeinek jelenlegi helyzete ez, így az Urania halandóié is. Ehhez a szinthez tartozik a teremtményi lét a bolygókon élő embertől kezdve a beteljesülést elérteig, bár maguk ez utóbbiak már nem tartoznak bele. A világegyetemek fejlődési szakaszai esetében ez a korai fizikai életkezdeményektől a fény és élet korszakába való belépésig tart, maga ez utóbbi viszont már nem tartozik bele. Ez a szint képezi az időbeli és térbeli alkotótevékenység jelenlegi határát. Úgy tűnik, hogy e szint a Paradicsomtól kifelé halad, a jelenlegi világegyetemi korszak lezárásaként, ami a nagy világegyetemnek a fény és élet korszakába való belépéséhez vezet, és tanúi lehetünk és bizonyosan azok is leszünk majd néhány új fejlődési-növekedési rend megjelenésének az első külső térszintben.

⁴ 2. *Legfelsőbb végesegek.* Ez a beteljesülést elért, tapasztaló teremtmények jelenlegi helyzete — a beteljesülés alatt a mostani világegyetemi korszakban elérhető végzet értendő. Még az egyes világegyetemek is eljuthatnak a legfelsőbb szintre, mind szellemi, mind fizikai értelemben. De a „legfelsőbb” jelző önmagában viszonyítást fejez ki — mihez képest a legfelsőbb? És ami a jelenlegi világegyetemi korszakban legfelsőbb, vagyis látszólag végleges, az az eljövendő korszak szempontjából nem más, mint valamely valódi kezdet. A Havona néhány szakasza a legfelsőbb rendbe tartozónak tűnik.

⁵ 3. *Tapasztalás-meghaladó.* E véges-feletti szint (megelőző jelleggel) követi a véges fejlődési szakaszt. Magába foglalja a véges kezdetek elő-véges eredetét és minden nyilvánvaló véges végzet vagy beteljesülés utó-véges lénye-

gét. A Paradicsom-Havona nagy része észleléseink szerint a tapasztalás-meghaladó rendbe tartozik.

⁶ 4. *Véglegesek.* E szinthez tartozik az, amelynek jelentősége van a világmindenség szempontjából és amelynek hatása van a teljessé vált világmindenség beteljesülési szintjére. A Paradicsom-Havona (különösen az Atya világainak köre) sok tekintetben végleges lényegű.

⁷ 5. *Mellérendelt-abszolútok.* E szinthez tartozik a megtapasztalható valóságok kivetülése az alkotó megnyilvánulás teljes-feletti világegyetemi mezőjére.

⁸ 6. *Abszolútok.* E szint foglalja magába a hét lételevi Abszolút örökkévalóság-jelenlétét. Talán magába foglalhat még bizonyos mértékű társuló élményelvi teljesítmenyt is, de ha így is van, nem értjük miként, talán a személység kapcsolat-potenciáján keresztül.

⁹ 7. *Végtelenség.* Ez a szint lételevi-előtti és élményelvi-utáni. A végtelenség korlátlan egysége nem más, mint a minden kezdet előtt és a minden beteljesülés után feltételezett valóság.

¹⁰ Ezek a valóság szintek halandói szempontból megengedhető mértékű torzítással jelképezik a jelen világegyetemi korszakot. A halandói nézőponttól különbözően és más világegyetemi korszakok felől közelítve sokféle módon bemutatható a valóság. Fontos tehát felismerni azt, hogy az itt bemutatott fogalmak teljesen viszonylagosak, mégpedig abban az értelemben, hogy a jelentésüket a következők határolják be és korlátozzák:

¹¹ 1. A halandók beszélte nyelv korlátai.

¹² 2. A halandói elme képességének korlátai.

¹³ 3. A hét felsőbb-világegyetem korlátozott mértékű fejlődése.

¹⁴ 4. A felsőbb-világegyetemi fejlődés hat elsődleges céljának általatos való fel nem ismerése, melyek nincsenek kapcsolatban a halandók Paradicsomra való eljuthatásával.

¹⁵ 5. Ama sajátosságok, hogy nem vagytok képesek még részlegesen sem értelmezni az örökkévalósági dolgokat.

¹⁶ 6. A mindenségrendi evolúció és beteljesedés bemutatásának lehetőségére az összes világegyetemi korszakkal kapcsolatban, s nem csak a hét felsőbb-világegyetem evolúciós folyamatának jelenkori szakaszával összefüggésben.

¹⁷ 7. A teremtmények ama képességének hiánya, hogy felfogják, mit is jelentenek valójában a lételevi-előtiek vagy az élményelvi-utániak — vagyis ami a kezdetek előtt és a beteljesülések után van.

¹⁸ ¶ A valóság növekedését az egymást követő világegyetemi korszakok sajátos körülményei határozzák meg. A központi világegyetemben nem következett be fejlődési jellegű változás a Havona korszakban, ám a felsőbb-világegyetemi korszak mostani szakaszaiban bizonyos fokozatos változáson megy át, melyet az evolúciós felsőbb-világegyetemek fejlődésével való összhang vált ki. A kifejlődőben lévő hét felsőbb-világegyetem egykor majd eljut a fény és élet végső korszakába, el fogja érni a jelenlegi világegyetemi korszak növekedési határát. Ahhoz azonban kétség sem férhet, hogy a következő világegyetemi korszak, az első külső térszint korszaka, megszabadítja majd a felsőbb-világegyetemeket a mostani korszak beteljesülési korlátaitól. A kiteljesedés folyamatosan épül rá a beteljesülésre.

¹⁹ ¶ Ezekkel a korlátokkal szembesülünk akkor, amikor megkíséreljük bemutatni a mindig-emelkedő valóság-szinteken létező dolgok, jelentéstartalmak és értékek, valamint ezek egységbe foglalásának rendszerét.

1. A VÉGES MŰKÖDÉSIEK ELSŐRENDŰ TÁRSULÁSAI

¹ A véges valóság elsőrendű vagy szellem-eredetű szakaszai a teremtményi szinteken tökéletes személyiségeként, a világegyetemi szinteken mint a tökéletes Havona-teremtésösszesség közvetlenül nyilatkoznak meg. Még az élményelvi Istenség is így nyilvánul meg a Legfelsőbb Isten szellemszemélyében a Havonában. Viszont a véges dolgok másodrendű, evolúciós, idő-és-tér-szabta szakaszai csak a növekedés és a kiteljesedés eredményeképpen válnak a mindenségrendi egységesülés részévé. Végző soron minden másodrendű vagy tökéletesedő véges dolognak el kell érnie valamilyen, az elsőrendű tökéletességgel egyenértékű szintet, de ez a végzet időbeli késedelmet szenved, olyan fokozatos felsőbb-világegyetemi felminősüléssel esik át, amely fejlődéstörténetileg nem lelhető fel a központi teremtésben. (Tudomásunk van harmadrendű véges dolgok létezéséről is, de a mindenség-rendbe való beépülésük módját ma még homály fedi.)

² Ez a felsőbb-világegyetemi időbeli késedelem, a tökéletesség elérésének e gátja szabja meg a teremtmények részvételét az evolúciós növekedésben. Ez teszi lehetővé a teremtmény számára azt, hogy a Teremtő társa legyen ugyanezen teremtmény fejlődésében. És a folytonos növekedés ezen időszakai alatt a befejezetlen a Hétszeres Isten segédkezésén keresztül kerül kapcsolatba a tökéletességgel.

³ A Hétszeres Isten jelzi azt, hogy a paradicsomi Istenség felismeri a tér evolúciós világegyetemeinek idő-akadályait. Függetlenül attól, hogy a Paradicsomtól milyen távoli helyről, a tér mely távoli sarkából származik az anyagi továbbélt személyiség, a Hétszeres Isten mindig jelen lesz

és az igazság, a szépség és a jóság útján mindig szeretettel és könyörülettel segédkezni fog az ilyen befejezetlen, küzdő és evolúciós teremtmény számára. A Hétszeres isteniségi segédkezése az Örökkévaló Fiún keresztül befelé, a paradicsomi Atya felé, és a Nappalok Elődein keresztül kifelé, a világegyetemi Atyák — a Teremtő Fiak felé — irányul.

⁴ A személyiséggel felruházott és a szellemi fejlődés révén felemelkedésben lévő ember megtalálja a Hétszeres Istenség személyes és szellemi isteniséget; ám vannak a Hétszeresnek a személyiségfejlődéshez nem köthető szakaszai is. Ezen Istenség-csoportosulás isteniségi jellemzői jelenleg a Hét Tökéletes Szellem és az Együttes Cselekvő közötti kapcsolatban összegződnek, de rendeltetésük az, hogy örökmód egyesüljenek a Legfelsőbb Lény megjelenő személyiségében. A Hétszeres Istenség további szakaszai különbözőképpen rendeződnek egységbe a jelenlegi világegyetemi korszakban, de mindegyiknek egyformán rendeltetése a Legfelsőbbben való egyesülés. A Hétszeres, minden szakaszban, nem más, mint a jelenlegi nagy világegyetem működési valósága viszonylagos egységének forrása.

2. A VÉGES VALÓSÁGOK MÁSODRENDŰ LEGFELSŐBB EGYSÉGESÜLÉSE

¹ Amint a Hétszeres Isten működésileg összehangolja a véges evolúciót, úgy a Legfelsőbb Lény végül eléri a beteljesülés kibontakozását. A Legfelsőbb Lény a nagy világegyetemi evolúció isteniségi kiteljesedése — vagyis a szellem-mag körüli fizikai evolúciónak a kiteljesedése és a szellem-mag tényleges egyeduralmának megjelenése a fizikai evolúció mindent körülvevő és kavargó területei felett. És mindez a személyiségi felhatalmazásoknak megfelelően zajlik: paradicsomi személyiség a legmagasabb fokon, teremtői személyiség a világegyetemi értelemben, halandói személyiség az emberi viszonylatban, Legfelsőbb személyiség a betetőződő vagy tapasztalatilag kiteljesedő viszonylatban.

² ¶ A Legfelsőbb fogalmának kell gondoskodnia a szellem-személy, az evolúciós erő és az erő-személyiség egységbe rendeződésének elkülönült lényegi felismeréséről — azaz az evolúciós erő egyesítéséről és annak egyeduralmáról a szellemszemélyiséggel, illetőleg általa.

³ A szellem végső soron a Havonán keresztül a Paradicsomról származik. Az energia-anyag megfigyelés szerint a tér mélyén alakul ki és szerveződik erőtérré a Végtelen Szellem gyermekei és az Isten Teremtő Fiainak közös tevékenysége folytán. És mindez pedig élményelvi; egyfajta mindent átható cselekvés a térben és időben, melyben számtalan különféle élőlény vesz részt, még Teremtő

isteniségek és evolúciós teremtmények is. A Teremtő isteniségek erők felett megszerzett tökéletes uralma a nagy világegyetemben lassan kiterjed a tér-idő teremtsrészek evolúciós nyugvópontra juttatására és biztos egyensúlyba hozatalára, és ez a Hétszeres Isten élményelvi hatalmának virágzása. Magába foglalja az istenség-elérés teljes sorát a térben és időben, az Egyetemes Atya küldötte Igazítótól a paradicsomi Fiak élet-adományaiig. Ez kiérdemelt hatalom, bizonyított hatalom, tapasztalati hatalom; ellenpontot képez a paradicsomi Istenségek örökkévalósági hatalmával, kifürkészhetetlen hatalmával, lételvi hatalmával.

⁴ A Hétszeres Isten isteniségi kiteljesedésének eredményeképpen létrejövő ezen élményelvi hatalom maga nyilatkoztatja ki az istenség összetartó tulajdonságait azáltal, hogy megalkotja — teljessé teszi — magát, mint a kifejlődő teremtsrészek felett megszerzett tapasztalati uralom mindenható erőterét. És ez a mindenható erőter pedig ennek következtében a Havona világok külső övének kísérleti szféráján szellemszemélyiségi egyesülést nyer a Legfelsőbb Isten Havona-jelenlétének szellemszemélyiségével. Így teljesíti be az élményelvi Istenség a hosszú evolúciós küzdelmet azzal, hogy felruhazza a tér és idő erőter-termékét a központi teremtsrészen lakozó szellemjelenléttel és isteni személyiséggel.

⁵ Végso soron így jut el a Legfelsőbb Lény a térben és időben fejlődő minden dolog magába fogadásához, miközben szellemszemélyiséggel ruhazza fel ezeket a jegyeket. Mivel a teremtmények, még a halandók is, személyiségi résztvevői ennek a fenséges folyamatnak, ezért természetesen megszerzik a képességet arra, hogy megismerjék a Legfelsőbbet és úgy érzékeljék a Legfelsőbbet, mint az ilyen evolúciós Istenség igaz gyermekei.

⁶ ¶ A nebadoni Mihály olyan, mint a paradicsomi Atya, mert osztozik az ő paradicsomi tökéletességében; az evolúciós halandók hasonlóképp fogják elérni egykor az élményelvi Legfelsőbbel való rokonságot, mivel igazában osztozni fognak vele az ő evolúciós tökéletességében.

⁷ ¶ A Legfelsőbb Isten élményelvi; éppen ezért ő teljes mértékben megtapasztalható. A hét Abszolút lételvi valóságait nem lehet érzékelni tapasztalati úton; a véges teremtmény személyisége kizárólag az Atya, a Fiú és a Szellem *személyiségi valóságait* ragadhatja meg az imádságos-istenimádati hozzáállásban.

⁸ A Legfelsőbb Lény kiteljesedett erő-személyiségi rendezett egészen belül fog csoportosulni a különböző trioditák összerendezhető, teljes abszolútsága, és ezt a fenséges evolúciós személyiséget minden véges személyiség tapasztalati úton fogja elérni és megérteni. A szellemlétezés lehetséges hetedik szakaszát elérve a felemelkedők megtapasztalják a trioditák új jelentéstartalmú abszolútságának

és végtelenségének megjelenését, miként az kinyilatkoztatik az abszolútát el nem érő szinteken a Legfelsőbb Lényben, aki megtapasztalható. Ám e legmagasabb fejlettségű szintek elérésére valószínűleg az után fog sor kerülni, hogy a teljes nagy világegyetem rendben eljutott a fény és élet korszakába.

3. TAPASZTALÁS-MEGHALADÓ HARMADRENDŰ VALÓSÁG-CSOPORTOK

¹ Az abszonit építések kidolgozzák a tervet; a Legfelsőbb Teremtők létre hívják azt; a Legfelsőbb Lény megjeleníti azt a maga teljességében úgy, ahogy azt a Legfelsőbb Teremtők megteremtették az időben, és ahogy a Főépítések elképzelték a térben.

² A jelen világegyetemi korszakban a világmindenség ügyeinek összehangolt igazgatása a Világmindenség Építészeinek tevékenységét jelenti. De a Mindenható Legfelsőbb megjelenése a mai világegyetemi korszak végén azt fogja jelezni, hogy az evolúciós véges elérte az élményelvi beteljesülés első szakaszát. Ez a jelenség biztosan elvezet majd az első élményelvi Háromság — a Legfelsőbb Teremtők, a Legfelsőbb Lény és a Világmindenség Építészeinek egysége — teljessé vált működéséhez. E Háromság rendeltetése a teljes teremtsösszesség további evolúciós egységbe rendezése.

³ A paradicsomi Háromság maga ténylegesen egy végtelenség, és egyetlen, ezen eredeti Háromságot nem tartalmazó Háromság sem lehet végtelen. De az eredeti Háromság az abszolút Istenségek kizárólagos társulásának megnyilvánulása; az abszolút szintet el nem érő lényeknek semmi közül sincs ehhez az elsődleges társuláshoz. A később megjelenő és élményelvi Háromságok még akár a teremtményi személyiségek tevékenységét is magukba foglalják. Nyilvánvalóan igaz ez a Háromsági Végleges esetében, ahol is éppen a Tökéletes Teremtő Fiak jelenléte a Legfelsőbb Teremtő tagok között utal a tényleges és igaz teremtményi tapasztalás egyidejű jelenlétére ezen a Háromság-társuláson *belül*.

⁴ Az első élményelvi Háromság gondoskodik a végleges lehetőségek csoportos eléréséről. A csoportos társulások révén lehetővé válik az egyéni képességek előrevetítése, sőt meghaladása; és így van ez még a véges szinten túl is. Az eljövendő korszakokban, miután a hét felsőbb-világegyetem eljutott a fény és élet szakaszába, a Végleges Testületei kétségkívül közlésteszik majd a paradicsomi Istenségek célkitűzéseit, ahogy azokat a Háromsági Végleges meghatározta, és ahogy azok a Legfelsőbb Lényben erő-személyiségként egyesültek.

⁵ ¶ A múlt és a jövő örökkévalóságának minden mérhetetlen világegyetemi fejlődésében észleljük az Egyetemes Atya felfogható elemeinek kiterjedését. Figyelembe véve a VAGYOK lényegét, bölcséleti kitételként fogadjuk el azt, hogy ő átjárja a teljes végtelenséget, de egyetlen teremtmény sem képes tapasztalati úton értelmezni egy ilyen kitétel. A világegyetemek tágulásával, és amint a gravitáció és a szeretet eljut az idő-szerveződésű térbe, egyre többet és többet érthetünk meg az Első Forrás és Központ lényegéről. Megfigyeljük a gravitációs hatásokat, amint behatolnak a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétébe, és észleljük a szellem-teremtmények kifejlődését és kiterjedését az Istenségi Abszolút isteniségi jelenlétén belül, miközben mind a mindenségrendi, mind a szellem-evolúció az elme és a tapasztalás révén a Legfelsőbb Lényként egyesül a véges istenségi szinteken és a Háromsági Véglegesként hangolódik össze a tapasztalás-meghaladó szinteken.

4. VÉGLEGES NEGYEDRENDŰ EGYSÉGESÜLÉS

¹ A paradicsomi Háromság természetesen végez összehangolást végleges értelemben, de működése e tekintetben ön-korlátozó abszolútnak minősül; az élménybeli Háromsági Végleges tapasztalás-meghaladóként hangolja össze a tapasztalás-meghaladót. Az örök jövőben ez az élménybeli Háromság az egység növelésén keresztül egyre teljesebb működésre fogja bírni a Végleges Istenség megjelenülő jelenlétét.

² Míg a Háromsági Végleges rendeltetése a teljes teremtésösszesség összehangolása, addig a Végleges Isten a világmindenségnek irányt mutató tapasztalás-meghaladó hatalom-megszemélyesülés. A Végleges egyre teljesebb megjelenülése maga után vonja a teljes teremtésösszesség kiteljesedését és e tapasztalás-meghaladó Istenség megjelenését a maga teljességében.

³ Hogy milyen változások fognak bekövetkezni a Végleges teljes megjelenésével, azt nem tudjuk. De miként a Legfelsőbb ma jelen van szellemileg és személyesen a Havonában, úgy ott van a Végleges is, bár jelenléte abszonit és személyes-feletti jellegű. És ti már tájékoztatást kaptatok a Végleges Korlátozott Helyetteseinek létezéséről, bár nem közöltünk adatokat az ő jelenlegi hollétükről vagy rendeltetésükről.

⁴ Viszont, függetlenül a Végleges Istenség megjelenésének igazgatási jellegű következményeitől, az ő tapasztalás-meghaladó isteniségének személyes értékeit megtapasztalhatják majd mindazok a személyiségek, akik részt vesznek ezen Istenség-szint megjelenítésében. A véges érzékfeletti

meghaladása csak a végleges eléréséhez vezethet. A Végleges Isten a teret és időt meghaladva létezik, mindazonáltal abszolútát el nem érő is, függetlenül attól, hogy megvannak a képességei az abszolúttal való működési társulásra.

5. MELLÉRENDELT-ABSZOLÚT VAGY ÖTÖDRENDŰ TÁRSULÁS

¹ A Végleges a tapasztalás-meghaladó valóság csúcspontja, éppen úgy, ahogy a Legfelsőbb az evolúciós-tapasztalati valóság pillérfője. És e két élménybeli Istenség tényleges megjelenése alkotja annak alapját, hogy létrejöjjön a második élménybeli Háromság. Ez a Háromsági Abszolút, vagyis a Legfelsőbb Istennek, a Végleges Istennek és a ki nem nyilatkozott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtójának egyesülése. És ez a Háromság elvben képes a magvábanvaló lényegű Abszolúttok — az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan — megelevenítésére. De e Háromsági Abszolút végleges megformálódására csak azután kerülhet sor, miután végbement a világmindenség kiteljesedett evolúciója, a Havonától a negyedik és legkülső térszintig.

² Világosan kell látni, hogy ezek az élménybeli Háromságok egymással páronként összefüggnek, nem csak az élménybeli Istenség személyiségjegyei szempontjából, hanem minden egyéb, az általuk elért Istenség-egységre érvényes nem-személyiségi jellemző szempontjából is. Bár ez a beszámoló elsősorban a mindenségrend egyesítésének személyes szakaszaival foglalkozik, azonban az is igaz, hogy a világegyetemek mindenségének személytelen vonatkozásai rendeltetésük szerint hasonlóképpen egységesülni fognak, miként azt jól példázza a Legfelsőbb Lény evolúciójával összefüggésben jelenleg folyó erő-személyiségi egységbe rendeződés. A Legfelsőbb szellem-személyi tulajdonságai elválaszthatatlanok a Mindenható erő-előjogaitól, és mindkettőt kiegészíti a Legfelsőbb elme ismeretlen potenciálja. A Végleges Isten sem képzelhető el a Végleges Istenség nem-személyes tulajdonságaival nem bíró személynek. És az abszolút szinten az Istenségi és a Korlátlan Abszolúttok elválaszthatatlanok és megkülönböztethetetlenek egymástól az Egyetemes Abszolút jelenlétében.

³ A háromságok magukban és maguktól fogva nem személyesek, de nem is összeférhetetlenek a személyiséggel. Társas értelemben inkább magukba foglalják a személyiséget, és a személytelen feladatkörökkel kapcsolódnak hozzá. Vagyis a háromságok mindig *istenség* valóságok, de sohasem *személyiség* valóságok. Valamely háromság személyiségjegyeit az egyes tagok hordozzák, és különálló személyekként *nem* minősülnek e háromságnak.

Csak együttes egészként lehetnek háromság; ez a háromság *lényege*. De a háromság mindig tartalmazza az egész magába foglalt istenséget; a háromság istenség-egység.

⁴ A három Abszolút — az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan — nem háromság, mivel egy sem istenség. Kizárólag az istenivé tett válhat háromsággá; minden egyéb társulás hármasegységnek vagy trioditának minősül.

6. ABSZOLÚT VAGY HATODRENDŰ EGYSÉGESÜLÉS

¹ A világmindenség jelenlegi potenciálja aligha abszolút, jóllehet a véglegeshez igen közelinek minősíthető, és megítélésünk szerint lehetetlenség elérni az abszolút jelentéstartalmak-értékek teljes kinyilatkoztatását az abszolút el nem érő mindenségrend keretein belül. Ezért aztán igencsak nagy nehézséget okoz a maga teljességében megfogalmazni a három Abszolút határtalan lehetőségeit, vagy akár csak megkíséríteni az Abszolút Isten élményelvi megszemélyesülésének bemutatását az Istenségi Abszolút jelenleg személytelen szintjén.

² A világmindenségi tér-színpad megfelelőnek tűnik a Legfelsőbb Lény tényleges megjelenésére, a Háromsági Végleges kialakulására és teljes működésére, a Végleges Isten meglényegülésére, és még akár a Háromsági Abszolút létének kezdetére is. De e második élményelvi Háromság teljes működésére vonatkozó fogalmaink olyasmit feltételeznek, amely meghaladja még az oly tágas világmindenséget is.

³ Ha feltételezünk egy mindenségrend-végtelent — valamiféle korlátozhatatlan mindenségrendet a világmindenségen is túl — és ha elfogadjuk azt a feltételezést, hogy az Abszolút Háromság végső kifejlődése kint, egy ilyen, a véglegesen túli eseménytérben fog végbemenni, akkor vélelmezhető, hogy a Háromsági Abszolút kiteljesített szerepköre a végtelenség teremtséiben fog végső megnyilvánulást nyerni és abszolút értelemben ténylegesül *az összes* magvábanvaló. A valóság örökké növekvő részterületeinek összehangolódása és társulása megközelíti majd az abszolút besorolású jelleget, mégpedig annak megfelelően, hogy az így csoportot alkotó részterületek milyen mértékben hordozzák magukban a teljes valóságot.

⁴ Más megfogalmazásban: A Háromsági Abszolút, miként a neve is mutatja, ténylegesen is abszolút a teljes működést tekintve. Nem tudjuk miként képes egy abszolút rendeltetési cél teljes kifejeződést elérni korlátozott, lehatárolt vagy más módon keretek közé szorított alapon. Ennélfogva fel kell tételeznünk, hogy bármely ilyen teljességi rendeltetési cél (magvában) korlátozatlanává válik. És az is nyilvánvalóvá válik, hogy a korlátozatlan együttes korlátlan is lesz, legalábbis minőségi értelemben, noha

a mennyiségi viszonyokat tekintve nem állíthatunk bizonyosat.

⁵ Egy valamiben azonban biztosak vagyunk: Míg a lételvi paradicsomi Háromság végtelen, és míg az élményelvi Háromsági Végleges nem éri el a végtelent, addig a Háromsági Abszolút már nem minősíthető ilyen könnyen. Ugyan keletkezésében és felépítésében élményelvi, egyértelműen hatást gyakorol a lehetőségesség lételvi Abszolútjaira.

⁶ Bár igen kevésbé hasznos dolog az emberi elmének az ilyen elvont és emberfeletti fogalmak megragadására törekednie, mégis azt javasoljuk, hogy a Háromsági Abszolút örökkévalóság-cselekedetét tekintsétek úgy, mint a lehetőségesség Abszolútjai egyfajta megtapasztalhatóvá válásának tetőpontját. Ez ésszerű magyarázatnak tekinthető az Egyetemes Abszolút szempontjából, sőt talán még a Korlátlan Abszolút szempontjából is; azt mindenesetre tudjuk, hogy az Egyetemes Abszolút nem csak nyugvó és magvábanvaló, hanem társulást alkotó is a szó teljes istenségi értelmében. Azonban figyelembe véve az isteniség és a személyiség felfogható értékeit, e feltételezett történések maguk után vonják az Istenségi Abszolút megszemélyesülését és ama személyes-feletti értékek és személyesen túli jelentéstartalmak megjelenését, melyek az Abszolút Isten — a harmadik és egyben utolsó élményelvi Istenség — személyiségi kiteljesülésében foglaltatnak.

7. A BETELJESÜLÉS VÉGLEGESSÉGE

¹ A végtelen valóság összehangolódásának megfogalmazásával kapcsolatos nehézségek részben abból a tényből adódnak, hogy minden ilyen eszme magába foglal valamennyit a világegyetemi fejlődés véglegességéből, valamiféle élményelvi megvalósulását mindannak, ami valaha is lehetséges. És az elképzelhetetlen, hogy a mennyiségi végtelenség valaha is teljesen megjelenhetne a véglegességben. Mindig lesznek olyan feltáratlan lehetőségek a három magvábanvaló Abszolútban, melyeket semmiféle tapasztalati fejlődésmennyiség sem képes kimeríteni. Az örökkévalóság önmaga, jóllehet abszolút, nem több, mint abszolút.

² A végső egységbe rendeződésnek még valamiféle kísérleti megfogalmazása sem választható el a korlátlan örökkévalóság gyümölcsseitől, és ezért az gyakorlatilag sohasem lesz értelmezhető a belátható jövőben.

³ ¶ A beteljesülést a paradicsomi Háromságot alkotó Istenségek akarata váltja ki; a beteljesülést ama három nagy magvábanvaló felmérhetetlensége váltja ki, melyek abszolútsága magába foglalja az összes jövőbeli fejlődési lehetőséget; a beteljesülést valószínűleg a Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója hajtja végre, és ebben vélhetően

közreműködik a háromsági abszolútbeli Legfelsőbb és a Végleges. Bármely élménybeli beteljesülést legalább részben megérthetik a tapasztaló teremtmények; de a végtelen lételviekre hatást gyakorló beteljesülés aligha fogható fel. A véglegességi beteljesülés lételvi-élménybeli eredmény, mely láthatólag magába foglalja az Istenségi Abszolútát. Viszont az Istenségi Abszolút örökkévalósági viszonyban áll a Korlátlan Abszolúttal az Egyetemes Abszolút révén. És e három Abszolút, melyek tapasztalatiak a lehetőségek vonatkozásában és ténylegesen lételviek, sőt lévén korlátlanok, időtlenek, tér nélküliek, határtalanok és mérhetetlenek — valóban végtelenek.

⁴ A cél elérhetetlensége azonban nem teszi lehetetlenné bölcséleti elméletek alkotását ezekről a feltételezett beteljesülésekről. Az Istenségi Abszolút megjelenítése elérhető abszolút Istenként gyakorlatilag elképzelhetetlen; azonban az ilyen véglegesség-megvalósulás elméleti lehetőségként megmarad. A Korlátlan Abszolút bevonása valamiféle felfoghatatlan mindenségrend-végtelenbe mérhetetlenül messzire vezet a végtelen örökkévalóság-jövőben, ám maga a feltételezés mindenképpen érvényes marad. A halandók, a morontia lények, a szellemek, a véglegesrendűek, a Tapasztalattól Függetlenül Létezők és mások, valamint maguk a világegyetemek és a valóság minden más szakasza bizonyonnyal rendelkezik *magvában végleges beteljesüléssel, amely a lényegét tekintve abszolút*; abban viszont kételkedünk, hogy bármely lény vagy világegyetem minden vonatkozásban valaha is tökéletesen elérheti ezt a végzetet.

⁵ Függetlenül attól, hogy meddig juttok el az Atya megértésében, mindig bele fogtok szédülni az Atya-VAGYOK ki nem nyilatkozott végtelenségébe, melynek megismerhetetlen mértéke mindig kifürkészhetetlen és felfoghatatlan marad az örökkévalóság minden körében. Függetlenül attól, hogy mennyit értek el Istenből, mindig rengeteg olyan dolog marad öbelőle, melynek létezéséről még csak sejtelmek sem lehet. És mi úgy hisszük, hogy ez éppúgy igaz a tapasztalás-meghaladó szintekre, mint a véges létezési területekre. Az Isten utáni kutatás sohasem ér véget.

⁶ Az a tény, hogy Isten teljes elérése képtelenség, nem szabad, hogy elbátortalanítsa a világegyetemi teremtményeket; épp ellenkezőleg, elérhetitek és el is fogjátok érni a Hétszeres, a Legfelsőbb és a Végleges Istenség-szintjeit, melyek ugyanazt jelentik számotokra, mint amit az Atya Isten végtelen megismerése jelent az Örökkévaló Fiúnak és az Együttes Cselekvőnek az örökkévalósági létezésük abszolút szintjén. Nem a teremtmények bosszantása érdekében állítjuk, de az Isten végtelensége a legfőbb biztosíték arra, hogy a személyiség jövőbeli végtelen felemel-

kedése során mindig megtalálhatja azokat a személyiség-fejlődési lehetőségeket és Istenség-társulásokat, melyeket még az örökkévalóság sem meríthet ki és vehet el.

⁷ A nagy világegyetem véges teremtményei számára a világmindenség fogalma jó közelítéssel végtelennek tűnik, de kétségtelen, hogy annak abszonit építései érzékelik a kapcsolódását a jövőbeli és elképzelhetetlen fejleményekhez a vég nélküli VAGYOK-on belül. Még maga a tér is csak végleges jellegű, a csendes középtéri körzetek viszonylagos abszolútságán *belüli* sajátosságú.

⁸ Az egész világmindenség végső kiteljesülésének a végtelen jövőbeli, felfoghatatlanul távoli pillanatában kétségkívül visszatekinthetünk majd mi mindannyian annak egész történetére, mintha csak a kezdete, egyszerűen a megteremtése lenne egyfajta véges és tapasztalás-meghaladó alapozásnak egy még nagyobb és még lélegzetelállítóbb átalakuláshoz az ismeretlen végtelenségben. Ebben a jövőbeli örök pillanatban a világmindenség még mindig fiatalosnak fog tűnni; valójában mindig fiatal marad a soha véget nem érő örökkévalóság korlátlan lehetőségeinek tükrében.

⁹ A végtelen beteljesülés elérésének valószínűtlensége egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem is érdemes foglalkozni e beteljesülés gondolatával, és mi habozás nélkül kijelentjük, hogy ha a három abszolút magvábanvaló valaha is teljes mértékben ténylegessé válik, akkor lehetővé fog válni a teljes valóság végső egységesülésének megértése. E fejlődés által előidézett beteljesülés alapja a Korlátlan, az Egyetemes és az Istenségi Abszolút, vagyis a három magvábanvaló teljes ténylegesülése, akiknek egyesülése alkotja a VAGYOK rejtelmét, az örökkévalóság függőben lévő valóságait, az összes jövendő el nem határozott lehetőségeit és még sok egyebet.

¹⁰ Ezek az eshetőségek elég távoliak ahhoz, hogy csak a legrövidebben foglalkozzunk velük; azonban a három Háromság működési rendjeiben, személyiségeiben és társulásaiban úgy hisszük kimutathatjuk az Atya-VAGYOK hét abszolút szakasza újraegyesülésének elméleti lehetőségét. És ez vezet el minket magához a háromszoros Háromság fogalmához, mely magába foglalja a lételvi besorolású paradicsomi Háromságot és a két később megjelenő élménybeli jellegű és eredetű Háromságot.

8. A HÁROMSÁGOK HÁROMSÁGA

¹ A Háromságok Háromságának természetét nehéz bemutatni az emberi elme számára; a Háromságok Háromsága az élménybeli végtelenség teljességének tényleges összegződése, miként az megnyilatkozik az örökkévalóság értelmezésének elméleti végtelenségében. Az élménybeli

végtelen azonosul a lételvi végtelennel a Háromságok Háromságában, és e kettő egy az elő-élményelvi, lételvi-előt-ti VAGYOK-ban. A Háromságok Háromsága mindannak végső kifejeződése, ami a tizenöt hármasegységben és a társult trioditákban foglaltatik. A véglegességeket nehezen érthetik meg a viszonylagosan létező lények, legyenek bár lételvi vagy élményelvi; ezért mindezeket viszonylagos fogalmakként kell bemutatnunk.

² A Háromságok Háromsága különböző szakaszokban létezik. Tartalmaz lehetőségeket, valószínűségeket és még a jóval az emberi szint felett állók képzeletét is megrendítő, elkerülhetetlen dolgokat is. A mennyei bölcselők által valószínűleg nem is sejtett vonatkozásai is vannak, mivel ezek a sajátosságok már a hármasegységekben találhatók, és a hármasegységek végső soron feltárhatatlanok.

³ Sokféleképpen bemutatható a Háromságok Háromsága. Mi a háromszintű megközelítést választjuk, melynek lényege a következő:

⁴ 1. A három Háromság szintje.

⁵ 2. Az élményelvi Istenség szintje.

⁶ 3. A VAGYOK szintje.

⁷ ¶ Ezek rendre egyre nagyobb mértékű egyesülést mutatnak. Gyakorlatilag a Háromságok Háromsága az első szint, míg a második és a harmadik szint az elsőnek az egyesülési leszármaztatása.

⁸ ¶ AZ ELSŐ SZINT: Úgy gondoljuk, hogy ezen a társulási alapszinten a három Háromság tökéletes összhangban, bár Istenség-személyiségi csoportokat különál-lóan alkotva működik.

⁹ 1. *A paradicsomi Háromság*, vagyis a három paradicsomi Istenség — az Atya, a Fiú és a Szellem — társulása. Emlékeztetünk arra, hogy a paradicsomi Háromság hármas működést jelent — azaz abszolút, tapasztalás-meghaladó (a Véglegesség Háromsága) és véges (a Felsőség Háromsága) működést. A paradicsomi Háromság ezek egyike és mind együtt is az idő bármely és minden pillanatában.

¹⁰ ¶ 2. *A Végleges Háromság*. Ez a Legfelsőbb Teremtők, a Legfelsőbb Isten és a Világmindenség Építészeinek istenség-társulása. Noha a fentiek megfelelően mutatják be eme Háromság isteniségi jellemzőit, meg kell jegyeznünk, hogy e Háromságnak vannak egyéb szakaszai is, melyek azonban tökéletesen összhangban lévőnek tűnnek az isteniségi jellemzőkkel.

¹¹ ¶ 3. *Az Abszolút Háromság*. E csoportosítás foglalja magába a Legfelsőbb Istent, a Végleges Istent és a Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtóját minden isteniségi érték szempontjából. E hármas csoport bizonyos szakaszai összefüggésbe hozhatók a nem-isteniségi értékekkel a tárguló mindenségrendben. De ezek éppen úgy egyesülnek

az isteniségi szakaszokkal, miként az élményelvi Istenségek erő- és személyiségjegyei is részt vesznek jelenleg az élményelvi egységbe rendeződésben.

¹² ¶ E három Háromságnak a Háromságok Háromságában való társulása teremti meg a valóság korlátlan, szerves összekapcsolódásának lehetőségét. E csoport magába foglal okokat, átmeneti besorolású és végleges dolgokat; kezdeményezőket, tervezőket és végrehajtókat; kezdeteket, létezéseket és beteljesüléseket. Az Atya-Fiú közösség Fiú-Szellem, ez után pedig Szellem-Legfelsőbb közösséggé alakult, majd pedig Legfelsőbb-Végleges és Végleges-Abszolút, s ez után Abszolút és Atya-Végtelen közösség jött létre — ezzel teljesedett ki a valósággör. Egyéb szakaszokban ehhez hasonlóan, bár nem ilyen közvetlen összefüggésben az isteniséggel és a személyiséggel, teljesíti ki önmagában az Első Nagy Forrás és Központ a valóság korlátlan-ságát az örökkévalósági körben, az önmagától való létezés abszolútságától kiindulva az önkinyilatkoztatás végtelenségén keresztül az ön-kiteljesítés véglegességéig — a lételvi abszolútjától az élményelvi véglegességéig.

¹³ ¶ A MÁSODIK SZINT: A három Háromság összehangolódása szükségszerűen maga után vonja az élményelvi Istenségek társulási jellegű egyesülését, akik e Háromságokkal eredetükben társultaknak minősülnek. E második szint jellegét nemegyszer a következőképpen jellemeztük:

¹⁴ 1. *A Legfelsőbb*. Ez a paradicsomi Háromság és a paradicsomi Istenségek Teremtő-Alkotó gyermekeinek tapasztalási viszonylatban értelmezett egységének isteniségi következménye. A Legfelsőbb a véges fejlődés első szakasza lezárulásának isteniségi megtestesülése.

¹⁵ ¶ 2. *A Végleges*. Ez a második Háromság meglényegült egységének isteniségi következménye, az istenség tapasztalás-meghaladó és abszonit megszemélyesülése. A Végleges számos minőség változatosnak tekintett egységében áll fenn, és az erről alkotott emberi fogalomba célszerű beleérteni legalább azokat a véglegességi szakaszokat, melyek szabályozó-irányító, személyesen megtapasztalható és egyesülésre töre jellegek, de számos további jellemzője is van a meglényegült Istenségnek. A Végleges és a Legfelsőbb összevethető ugyan, azonban nem azonosak, és a Végleges nem is pusztán a Legfelsőbb kiterjesztése.

¹⁶ ¶ 3. *Az Abszolút*. A Háromságok Háromságának második szintje harmadik tagjának mibenlétére számos elmélet létezik. A Háromsági Abszolút végső rendeltetésének személyiségi következményeként az Abszolút Istennek kétségkívül része van ebben a társulásban, sőt az Isteniségi Abszolút örökkévalósági besorolású lételvi valóság.

¹⁷ Fogalmilag az okozza a fő nehézséget e harmadik tag jellemzésében, hogy egy ilyen tagság feltételezése csak egy

Abszolút enged meg. Elméletileg, ha ilyen esemény bekövetkezne, akkor tanúi lehetnénk a három Abszolút egyként való *élményelvi* egyesülésének. Nekünk pedig azt tanították, hogy a végtelenségben és *lételvi* értelemben csupán egyetlen Abszolút van. Noha a legkevésbé sem világos, hogy ki lehet ez a harmadik tag, azért gyakran feltételezik, hogy e tag az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolútból kerülhet ki, mégpedig valamiféle elképzelhetetlen viszonylatú és mindenségrendi megnyilvánulási formában. Természetesen a Háromságok Háromsága aligha teljesítheti ki működését a három Abszolút teljes egyesülése hiányában, és a három Abszolút aligha egyesülhet az összes végtelen magvábanvaló dolog teljes megjelenése hiányában.

¹⁸ Valószínűleg akkor torzítunk az igazságon a legkevésbé, ha a Háromságok Háromságának harmadik tagját úgy tekintjük, mint az Egyetemes Abszolútot, feltéve, hogy ebben az értelemben az Egyetemes nem csak nyugvónak és magvábanvalónak, hanem társulást alkotónak is értelmezzük. Azonban még mindig nem vagyunk képesek érzékelni mindennek a teljes-Istenség működésének alkotó és fejlődési megjelenéséhez fűződő viszonyát.

¹⁹ Bár a Háromságok Háromságáról nehéz teljes képet alkotni, azonban részlegesen elképzelni már nem ilyen nehéz. Ha a Háromságok Háromságának második szintjét alapvetően személyesnek fogjuk fel, akkor könnyen elfogadható a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten egysége úgy, mint a szóban forgó élményelvi Istenségek elődjét alkotó személyes Háromságok egységének személyes tükröződése. Megkockáztatjuk azt a véleményt, hogy e három élményelvi Istenség nyilván egyesülni fog a második szinten, mint az első szintet alkotó, őket megelőző és ok-keltő Háromságok növekvő egységének közvetlen következménye.

²⁰ Az első szint három Háromságból áll; a második szint a tapasztalati úton kifejlődött, élményelvilag meglényegült és élményelvi-lételvi Istenség-személyiségek személyiség-társulásaként létezik. És a Háromságok Háromságának teljes fogalmi megértésével kapcsolatban felmerülő minden nehézség ellenére e három Istenség személyes társulása a második szinten Madzszeszton isteni lényegűvé válásának jelenségében nyilatkoztatott ki a mi világegyetemi korszakunkban, akinek a második szinten való ténylegesülését az Istenségi Abszolút tette lehetővé a Véglegesen keresztül hatva és a Legfelsőbb Lény eredendő alkotó parancsa következtében.

²¹ A HARMADIK SZINT: A Háromságok Háromságának második szintjéről alkotott általános elméletekben benne foglalják az összes olyan valóság minden szakaszának kölcsönös viszonya, amely a teljes végtelenségben van,

volt vagy éppen valaha is lehet. A Legfelsőbb Lény nem csak szellem, hanem elme, erő és tapasztalás is. A Végleges mindez és még sokkal több is, míg az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolút egylényegének egységes értelmezésében magába foglalja a teljes valóság értelmezésének abszolút véglegességét is.

²² A Legfelsőbb, a Végleges és a teljes Abszolút egyesülésében megtörténhet ama végtelenségi jellemzőknek az újraegyesülése, melyeket eredetileg a VAGYOK osztott meg, és amelyek eredménye a Végtelenség Hét Abszolútjának megjelenése. Ugyan a világegyetemi bölcselők ezt a lehető legvalószínűtlenebb dolognak tartják, mégis gyakran feltesszük magunknak a kérdést: Ha a Háromságok Háromságának második szintje valaha is eléri a háromság-egységet, akkor vajon mi fog történni egy ilyen istenség-egység létrejöttének következtében? Nem tudjuk, de bízunk abban, hogy ez közvetlenül el fog vezetni a VAGYOK-nak mint a tapasztalásilag elérhetőnek a megjelenéséhez. A személyiséggel bíró lények szemszögéből ez azt is jelentheti, hogy ekkor a megismerhetetlen VAGYOK megtapasztalhatóvá vált úgy, mint az Atya-Végtelen. Az már más kérdés, hogy vajon mit jelenthetnek mindezek az abszolút beteljesülések nem-személyiségi nézőpontból, és ez természetesen csak az örökkévalóságban derülhet ki. De abból kiindulva, ahogyan mi, mint személyiséggel rendelkező teremtmények ezeket a távoli eshetőségeket szemléljük, arra következtetünk, hogy minden személyiség végső beteljesülése nem más, mint ugyanezen személyiségek Egyetemes Atyjának végleges megismerése.

²³ Ahogy mi bölcséletileg értelmezzük a VAGYOK lényegét a múlt-örökkévalóságban, az alapján állítható, hogy ő egyedül létezik, nincs senki és semmi ömelle. Ha viszont a jövő örökkévalóságába tekintünk, akkor nem látunk lehetőséget arra, hogy a VAGYOK mint lételvi dolog valamennyit is változhatna, de hajlunk annak megelőzésére, hogy hatalmas mértékű élményelvi szétválás fog végbemenni. A VAGYOK ilyen értelmezése teljes önmegvalósítást tételez fel — vagyis magába foglalja a VAGYOK ön-kinyilatkoztatásában az akaratok útján résztvevő személyiségek korlátlan számosságú galaxisait, akik mindörökké abszolút akarati részei maradnak a teljes végtelenségnek, az abszolút Atya végleges rendű fiai maradnak.

9. LÉTELVI VÉGTÉLEN EGYESÜLÉS

¹ A Háromságok Háromságának felfogásában feltételezzük a korlátlan valóság lehetséges élményelvi egyesülését, és néha még azt is feltesszük, hogy mindez a roppant távoli örökkévalóság végső messzeségében fog megjelenni. Ugyanakkor épp a mostani világegyetemi korszakban van

egyfajta tényleges és jelenvaló végtelenség-egyesülés, miként minden más múltbeli és jövőbeli világegyetemi korszakokban is van; ez az egyesülés létező a paradicsomi Háromságban. A végtelenség-egyesülés mint élménybeli valóság elképzelhetetlenül távoli, de a jelenlegi világegyetemi létezőt korlátlan végtelenség-egység uralja s ez a minden valóság szétartó elemeit létező fenségességgel egyesíti, ami *abszolút*.

² A végtelen egyesülésnek a beteljesült örökkévalóság véglegességi szintjein való értelmezésére irányuló próbálkozásuk során a véges teremtmények az önnön véges létezőjük értelmi korlátaival szembesülnek. Az idő, a tér és a tapasztalás mind korlátozza a teremtményi fogalomalkotást; és mégis, az idő nélkül, a tértől elvonatkoztatva és a tapasztalás hiányában egyetlen teremtmény sem értheti meg még részben sem a világegyetemi valóságot. Az idő érzékelésére való képesség hiányában egyetlen evolúciós teremtmény sem képes felfogni az egymásra következő összefüggéseit. A tér érzékelésére való képesség nélkül a teremtmények nem értelmezhetik az egyidejűség viszonyait. Tapasztalás nélkül pedig az evolúciós teremtmények nem is létezhetnek; igazán csak a Végtelenség Hét Abszolútja haladja meg a tapasztalást, de még ezek is élménybeli jellegű mutatnak bizonyos szakaszokban.

³ Az idő, a tér és a tapasztalás jelenti az ember számára a legnagyobb segítséget a viszonylagos valóságérzékelésben és egyúttal ezek gátolják a leginkább a teljes valóságérzékelést. A halandók és sok más világegyetemi teremtmény-társaik szükségképpen úgy gondolnak a magvábanvaló dolgokra, mint amelyek a térben ténylegesülnek és a kitejesülésig fejlődnek az időben, de ez a teljes folyamat valójában olyan tér-idő jelenség, mely nem ténylegesen zajlik a Paradicsomon és az örökkévalóságban. Az abszolút szinten nincs idő, sem tér; ott minden magvábanvaló ténylegesként érzékelhető.

⁴ Az összes valóság egyesülése, történjen meg ebben a világegyetemi korszakban vagy akár egy másikban, fogalmilag alapvetően kettős jellegű: létező és élménybeli. Ez az egység a Háromságok Háromságában végbemenő tapasztalási meglényegülés eredménye, de e hármas Háromság nyilvánvaló megjelenésének foka egyenes arányban áll a valóság határainak és tökéletlenségének eltűnésével a mindenségre. Ugyanakkor a valóság teljes egységesülése korlátlanul, örökmód és létezőleg jelen van a paradicsomi Háromságban, amelyen belül a végtelen valóság a jelenlegi világegyetemi pillanatban abszolút mértékben egyesült.

⁵ ¶ Az élménybeli és a létező nézőpontokból eredő látszólagos ellentmondás megléte elkerülhetetlen és részben

abból a tényből következik, hogy a paradicsomi Háromság is és a Háromságok Háromsága is örökkévalósági viszonyt jelent, melyet a halandók csak tér-idő viszonylatként képesek érzékelni. A Háromságok Háromságának fokozatos tapasztalási megjelenését jelölő emberi fogalom — az időbeli nézőpont — kiegészítendő azzal az alapfeltevéssel, hogy már *ez maga* a ténylegessé válás — az örökkévalósági nézőpont. De vajon hogyan egyeztethető össze e két nézőpont? A véges halandóknak azt javasoljuk, hogy fogadják el azt az igazságot, miszerint a paradicsomi Háromság a végtelenség létező egyesülése, és hogy az élménybeli Háromságok Háromsága tényleges jelenlétét és kitejesedett megnyilvánulását részben a következőkből eredő kölcsönös torzulás miatt nem képesek érzékelni:

⁶ 1. A korlátolt emberi nézőpont, az embernek az a fogyatéksége, hogy nem képes megragadni a korlátlan örökkévalóság fogalmát.

⁷ 2. A tökéletlen emberi helyzet, annak távolsága a tapasztalásbeli valóságok abszolút szintjétől.

⁸ 3. Az emberi létező célja, vagyis az a tény, hogy az emberiségnek a rendeltetése szerint tapasztalva kell fejlődnie, és ezért alapvetően és szervesen függnie kell a tapasztalástól. Kizárólag egy Abszolút lehet egyszerre létező és élménybeli.

⁹ ¶ Az Egyetemes Atya a paradicsomi Háromságban nem más, mint a Háromságok Háromságának VAGYOK-ja, és a véges korlátokból ered az, hogy az Atya végtelenként nem tapasztalható meg. A *létező*, egyedülálló, elő-háromsági el nem érhető VAGYOK fogalma és az *élménybeli* háromságok-háromsága-utáni és elérhető VAGYOK alaptétele egy és ugyanaz a feltevés; ténylegesen semmi sem változott a Végtelenben; minden feltárt változásnak oka a valóságérzékelésre és a mindenségrendi meglátásra megnövekedett képesség.

¹⁰ A VAGYOK-nak végső soron minden létező *előtt* és minden élménybeli *után* kell létezőnie. Ezek a fogalmak talán nem világítják meg az örökkévalóság és a végtelenség látszólagos ellentmondásait az emberi elme számára, de legalább arra készítetik az ilyen véges értelmi képességű lényeket, hogy újra megpróbáljanak megbirkózni ezekkel a soha meg nem szűnő problémákkal, azokkal a problémákkal, melyek még a Szalvingtonon is foglalkoztatni fognak benneteket és még később is, amikor eljuttok a végleges rendre és még azután is, vagyis végig a véget nem érő jövőbeli örök létpályákon a kiterjedő világegyetemekben.

¹¹ ¶ Előbb vagy utóbb minden világegyetemi személyiség lassan ráébred arra, hogy az örökkévalóság utáni végső kutatás nem más, mint a végtelenség véget nem érő felfedezése, soha véget nem érő felfedező utazás az Első Forrás és Központ abszolútosságába. Előbb vagy utóbb

mindannyiunkban tudatosul az, hogy minden teremtményi növekedés az Atyával való azonosulás mértékével arányos. Megértjük végül, hogy az Isten akaratának megélése adja az örök útlevelet magának a végtelenségnek a végtelen lehetőségéhez. A halandók egyszer majd megértik, hogy a Végtelen keresése egyenes arányban áll az Atyához hasonlatossá válás mértékével, és hogy az Atya valóságai ebben a világegyetemi korszakban az isteniségi vonásokban nyilatkoznak meg. És ezeket az isteniségi jellemvonásokat személyesen a világegyetemi teremtmények veszik fel az istenmódon való élet tapasztalásában, és istenmód élni annyit jelent, mint az Isten akaratát ténylegesen megélni.

¹² Az anyagi, evolúciós, véges teremtmények számára az Atya akaratának megélésére épített élet közvetlenül elve-

zet a szellemi felsőséghez a személyiségi szintéren, és az ilyen teremtményeket egy lépéssel közelebb viszi az Atya-Végtelen megértéséhez. Az ilyen Atya-élet az igazságon alapul, a szépségre fogékony és jóság-uralta. Az Istent ismerő ilyen személy a bensőjében az istenimádat révén világosodik meg, kifelé pedig az összes személyiség egyetemes testvériségének teljes odaadással végzett szolgálatának, irgalom kitöltötte és szeretet hajtotta szolgáló segédkezésnek szenteli magát, s közben mindezek az életelemek az örökké fejlődő személyiségben egyesülnek a mindenségrendi bölcsesség, az önmegvalósítás, az Isten-keresés és az Atya-imádat egyre magasabb szintjein.

¹³ [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]